

Pladeanmeldelse

Cikaden

Skrøbeligt Daggrø: *Cikaden – Sange fra og om Latinamerika II* (Ex Libris, 1985, EXL 30 024).

En varm og smuk plade, der smitter med sin optimisme.

Hvor Skrøbeligt Daggrø's første LP fra 83 i højere grad beskrev elendigheden i Latinamerika, udtrykker gruppens anden glæde og håb til livet og friheden.

Egentlig er pladen også rigelig artig og lifligt klingende, men jeg synes ikke, at det pæne overhovedet tager noget af

det ægte og indføjte fra sangen og musikken, mærkeligt nok, kunne man sige.

Pænheden, dvs. de velklingende vokalarrangementer, manglen på bøffer og vilde improvisationer, samt studielyden kommer vel af, at den latinamerikanske musik her er udført af danskere, der selvsagt har en anden musikalsk baggrund, end den de fleste af sangene er skabt i. I pressemeddelelsen, der fulgte med pladen, gøres opmærksom på, at 3 af musikerne er konservatorieuddannede, – som om det skulle borge

for nogen kvalitet i denne sammenhæng. Men så har jeg i hvert fald fundet en mulig årsag til pladens lidt afmålt perfektionistiske artighed.

Men altså: ud af den velafpudsede musik stråler en politisk optimisme, som jeg føler er stærk, fordi den er forbundet med en underliggende smerte. Dette kan jeg ikke finde belæg for i vinylens riller. Men det må jo for pokker komme af at musikerne helt oprigtigt har noget på hjerte. Den fornemmelse blev for mig bekræftet, da gruppen optrådte i dansk TV i september 85. En sjældent set ukrukket optræden.

Det er Pernille Hansen, der synger mest. Meget udtryksfuldt. Man hører efter, lader sig fange ind.

Hvorfor Niels Martinussen slet ikke synger for, forstår jeg ikke. Men det er imponerende så fint korklangen smelter sammen, takket være hans lyse, smidige stemme.

Instrumenterne er guitar, el-bas, harmonika, blokfløjte, percussion og sågar synthesizer. Den passer fint ind i det akustiske lysbillede, selv om dens klang i hvert fald ikke ligner noget andet instrument, jeg kender.

Teksterne: Næsten alt synges på dansk. Jeg synes der ellers ofte er vanskeligheder med at få udenlandske tekster til at lyde rytmisk levende i en dansk oversættelse. Men her på pladen gøres det, med et par undtagelser, meget selvfølgelig på et nuanceret hverdagsdansk.

Alt i alt: En god plade, med mange sange, som også kan bruges i pædagogisk sammenhæng. Til gruppens første

Fra en fest hos Sandinist-nicaraguanere i San Francisco, 1980. Man fejrer 1-års dagen for revolutionen. Pigen råber et digt, mens familien hepper fra salen.

LP var der et godt node/teksthefte. I forbindelse med *Cikaden* må man nøjes med de becifrede tekster på inderhyl-stret.

Denne plade inspirerer til at man *bruger* sangene, men jeg er ikke blevet gjort nysgerrig efter at høre pladen igen og igen for at høre nye musikalske lag,

for jeg bilder mig ind, at jeg fandt dem der var efter ret få lytninger.

Thomas Larsen

Anmeldelse

10 Millisekunder er ingenting

Steffen Brandorff, Kirsten Dollerup, Niels Ebbesen, Ole Straarup: *Musik-base Alpha*. Edition Egtved 1986. Bøg kr. 164,-. Videobånd kr. 794,-.

Her er materialet til 1.x' forløb om ny musikteknologi og til den musikfaglige vinkel på edb-kurserne. Den er flot, den er god. Det er som at få Fogtdals »HiFi og elektronik« i hånden. Pædagogik i tre farver med samme billedprocent som forbilledet, men sandelig med et andet indhold. Man får god besked om digitalteknik såvel i musikproduktionen som -reproduktionen og om de ændrede vilkår musikerne nu arbejder på. Den kommer rundt i den nye teknologiske livsstil, teknorock'en, videoerne og teknologiens historie.

Der er nok ikke mange nuværende gymnasieelever, som husker forbilledet – den med månebasen. Amerikansk TV-serie, hvor basen i afsnit efter afsnit var truet af en dødbringende fare. Besætningen udtænkte hver uge nye snedige og højteknologiske løsninger, som reddede basen i sidste millisekund før det lille samfunds undergang. Og millisekunder, det er hvad den nye musikteknologi drejer sig om. 10 millisekunders forsinkelse af lyden og vores ører og hjerne kan registrere det. Hvis ikke

de »midi«-sammenkoblede synthesizere, trommemaskiner, datamater bringes til at snakke sammen indenfor dette tidsrum, så er alle anstrengelser ved maskineriet spildt. Men i det tidsrum, som vi oplever som ingenting, dér kan en synth. nå at udsende over 30 talkoder om hvordan lille Peter trykker på tangenten, og hvilken en han trykkede på. Disse informationer kan så anvendes af en anden synth. som kan noget andet end den første og en tredje osv. De kan gemmes i en datamats hukommelse eller de kan sendes over Atlanten via satellit, hvis man har brug og råd til det. Humlen er, at alt, hvad der foregår i musikken, hvordan man slår an, hvornår, hvorlænge, hvad man slår an – alt kan omsættes til talkoder, 0'er og 1'er. Det gælder bare om at have maskiner med tilstrækkelig stor hukommelse og tilstrækkelig stor hurtighed, sådan at hjernen med sin mange gange langsommere »tællelid« tror, at nu spilles der musik, hvad der jo sådan set også gør.

Den gammeldags musikertype øvede og øvede sig for at holde sig indenfor 10 millisekundgrænsen. Hun fik myoser, hvide fingre, overtryk i hjernen, sindsforstyrrelser af at skulle lære alle detaljer udenad. Det fik svenskeren Kalle Dolk til at fremhæve den nye musikteknologi som et middel til at befri musikeren for de mange trælse ting. Teknikken fjerner barrieren mellem komponist og musiker, ingen fejlfortolkninger, den husker tingene, og giver komponist/musikeren mulighed for at koncentrere sig om det væsentligste: at skabe musik. Samtidig giver teknikken et uoverskueligt væld af klangmuligheder, som vi endnu kun har hørt den yderste spids af. Super-synthesizere, som bogen kalder dem (Fairlight, Synclavier mv.) er produkter af de tidlige 70'eres teknologi. Hvorfor det vil se ud, når 80'ernes hurtighed, kapacitet og lave priser på chips slår igennem, kan man kun gisne om.

Bogens tyngde ligger omkring præsentationen af den nye teknologi og musikernes og musikproduktionens ændrede arbejdsbetingelser. Det er en kort men meget pædagogisk indføring, der gives i lydfysik og det teoretiske grundlag for analog og digital lydproduktion. Vi får at vide hvordan de nye compact discs fungerer, og hvordan man som nævnt får datamater og musikinstrumenter til at tale sammen og lave længere musikforløb, hvor datamaten fungerer som en flerspors båndoptager.

I afsnittet »Produktionen« konfron-